

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΑΓΑΙΑ προσάβαθε να ήσυχάσω τη δύστυχη κόρη μου. 'Η Αρλέττα έτρεμε σύγχυση... Γύρσε τα μάτια της σ' όλες τις γωνίες της κάμαρης, κιντάζε παντού κι' ύστερα άρπαξε το χέρι μου και το έφαρξε δυνατά.

— Πατέρα μου, φρόναμι!... φώναξε με λαχόνα.

— 'Ησύχασε, παιδάκι μου!... Τί φρόνασι; Μηπως δεν είμαστε έμεις εδώ; 'Ησύχασε... Δέν είνε τίποτα... 'Εσεως άπ' τ' κρεββάτι σου καί χτύπησες λίγο στο χέρι σου... Κάτω από όνερο θάδες βέβαια...'

'Η κόρη μου τινάχτηε απότομα...

— Όχι, πατέρα, όχι, δέν ήταν όνειρο.

Προσηχώρηκα πώς δέν καταλάβαινα τ' λόγο της, πώς δέν ύποψιαζόμουν τί είχε συμβεί καί της είπα:

— Τι έες νά πής, κόρη μου; Τι σου συνέβη;

— 'Ησθ' 'Εσείνος, πατέρα!...

— Πιούς, παιδί μου;

— 'Εσείνος... 'Εσείνος!... Δέν τόν μαντέυεις; Είχε ξανάφει κα' άλλος... Πάνε ήμερες άπό τή νύχτα έσείνου... Ουάσαι, πατέρα!...

'Εστραψε καί τότε άπό πάνω μου, σάν νάβλεπε νά με φίληση... 'Η πνοή του μύριζε φριχτά... Φρόναζε τότε καί χάθηκε, αφήνοντας στο προσκεφάλό μου ένα τριαντάφυλλο... Ναι, πατέρα, τ' ξέρω όλο καλά, τ' άμυθάλο όλο... Είν' ο Βρυκόλακας, πού ζει πίσω άπ' τή βουνά, σ' έναν πρόγο έρημιόμένο... Αιτός... αιτός ήρθε κα' άπόψε... Καταλαβαίνεις τώρα, πατέρα;

Κούνησα τ' κεφάλι μου, χωρίς νά μιλήσω.

Κι' ή κόρη μου συνέχισε:

— Δέν είχα ύπνο άπόψε. Γυ' αυτό άνοιξα ένα βιβλίο νά διαβάσω. Νά μου περάση ή ώρα... 'Εβρανα άκουσα άπ' έξω, στο παράθυρο...

... Ένα νυχτοπούλι νά σκούρη... Δέν έδωσα καμιά προσοχή. Σε λίγο τ' άκού ήρθε καί χτύπησε με τή φτερούγα του τις γυφάλλες. Φαντάστηκα τότε πώς θα έξευγνε από κάπου φως καί γυ' αυτό τρομάξω έξω άπ' τ' παράθυρο μου.

Χαμήλωσα τ' φως κα' έκλεισα τ' μάτια μου, κρατώντας τ' βιβλίο στό χέρι μου. Τ' νυχτοπούλι δέν άκούγεται καλά... Αρχισα νά νυστάζω... Τή στιγμή άκρεβώς άότη έννοιασα στο πρόσωπό μου κα' 'εστη πνοή, σάν κάποιος νύχε σάψει από πάνω μου... Τινάχτηκα άμέσως επάνω τρομαγμένη καί κιντάξα γύρω μου. Δέν είδα τίποτα. Αλοκίντω τίποτα. Απτό με ήσύχασε. Αφρησα τ' βιβλίο πάνω στο τραπέζι καί ξαναπλήγισα, χωρίς όμως νά οθώσω τ' φως. 'Ημιον βέβαιη πώς είχα γελαστεί κα' έτοιμαζόμουν νά κοιμηθώ, όταν αισθάνθηκα πάλι με παράδοξη, με άνεξηγητή άνησυχία. Δέν μπόρω νά σάς εξηγήσω, πατέρα, τ' ά συνασθημάτα πονηνοιαθήε καί σπιμαές αιτές. Νούμι-

α πώς κάποιος βρισκαται μέσα στο δωμάτιο. Δέν άκουγα τόν παραμύθο θρόμβο κα' όμως ή καρδιά μου σφιγγότανε άπό τ' φόβο. Τέλος άνοιξα σέ με ά στήριγη τ' μάτια μου, γιά νά βεβαιωθώ άπολύτως πώς τ' δωμάτιό μου ήταν έντελώς έρημο. 'Ο φόβος μου όμως τότε μεγάλωσε κα' άρχισα νά τρέμω. Είδα ότι τ' φως ήταν οδυστό: Πιούς τ' είχε οδυθεί; Είχε οδυθεί μονάχο του, έτσι πού τ' είχα χαμηλώσει; Μή τοιμώνας νά κουνηθώ άπό τή θέσι μου, άφουγκράστηκα επί μερικά δευτερόλεπτα, με δέν άκουσα τίποτε. 'Αλλωοα τότε τ' χέρι μου, άναηα ένα σπύρο καί κιντάξα γρήγορα-γρήγορα δλόγηρα στο δωμάτιο. Δέν είδα τίποτε. Καί ήσυχ η π' ή ξαναπλήγιασα, άπροσεσμένη νά κοιμηθώ. Δέν πρόφτασα όμως νά κλείσω τ' μάτια με καί ξανάνοιωσα στο πρόσωπό μου τήν ίδια φερμη πνοή, τήν πνοή ενός νεκρού, ενός νεκρού πού σέρνει μαύ του όλη τή σαπλά των τάφων!...

(Άπό τ' 'Ημερολόγιο τής Μίνας 'Αρχιε)

ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΣ. — Έκνευσιόμενοι καί συγκινημένοι βαθείά, διακόνημε τ' διάβασμα τού δραματικού 'Ημερολογίου τού Ιδιοκίτηου τής επαύλεως.

— Φτάνει! Είτε ο 'Ιωνάθαν κλείνοντας τ' χειρόγραφο κα' άνησαίνοντας βαθείά, σάν νά καθόταν μεγάλο βάρος στο στήθος του.

— Φτάνει, φθδύρω κα' έγώ.

'Η ώρα άλλωστε ήταν περασμένη.

Γυφίσαμε στο πάσο καί βγήκαμε τ' κορίτσια νά κοιμούναι. 'Ο Πιστός άφουρνόσε κοντά τους.

— Πρέπει νά λάβουμε τ' μέτρα μας γιά τή νύχτα, μού είπε ο 'Ιωνάθαν. Δέν άμφεβάλλω καλά... 'Η ο Δράκουλας μάς εξηράτησε από είκοσι χρόνον καί ζει άκόμα, ή κάποιο άλλο τέρας, όμοιο κ' αυτόν καί χειρότερο, φώλιασε στον πρόγο του...'

— Ναι, 'Ιωνάθαν. Κι' έγώ αυτό πιστέω άκραδάντως. 'Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, άς έλθει τ' γρηγορότερο ο καθηγητής Βάν 'Ελαγγ...

— Ναι, μόνον αιτός έά μάς σώσει, φθδύρω ο 'Ιωνάθαν, κουνόντας θλιβερά τ' κεφάλι του.

'Οπως έγραψα καί παραπάνω, έχτασταθήκαμε στο περιπέτρο του κίτηου τής Επαύλεως. Αποφασίσαμε νά περάσουμε τή νύχτα στήν πό μεγάλη του κάμαρη, όπου ιπάσχει καί τζάκα. Τά κορίτσια θα κοιμηθόν στο μεγάλο ντράβι. Έγώ σ' έναν καναπέ. 'Ο 'Ιωνάθαν θα φρουρήση ός τ' μεσάνυχτα. Θα πείη νά κουνήφ ή ύστερα καί θα σηκωθεί νά φρουρήσω έγώ ός τή χαρμάνη.

'Ετσι θα είμαστε όλοι συγκεντρωμένοι στο ίδιο μέρος.

Τόν Πιστό δέν θα τόν αφήσουμε έξω. Θα τόν κλεισουμε στήν είσοδο του περιπέτρο, όπου δέν θα διατρέχη κανένα κίνδονο κ' άπ' όπου θα πάρη μισροιά, όπισσώδητε κ' άν πλησιάζει άπ' έξω.

Στις πόρτες καί στί παράθυρα τοποθετήσαμε άνθη σκόρδου καί φύλλα πιουράς. Τά όπλα μας είνε μαρτα.

Κάνναμε άκόμα καί κάτι τ' έξωφρενικό, με καί πούδ φρόνιμο. Μπάρσαμε σ' ένα καναράκι τού περιπέτρο τ' όλογό μας, σφηνώσαμε καίω άφθονο άζυρο... 'Ετσι είμαστε σέ σχετική ασφάλεια... Ού ειδή τάχα ο Βρυκόλακας;

Γιά τήν ταρη τού Ιδιοκίτηου τής επαύλεως καί τών άλλων τομιώτων τής αώλης, θα φροντίσουμε αφού...'

(Άπό τ' 'Ημερολόγιο τής Μίνας 'Αρχιε)

ΤΗ ΝΥΧΤΑ (Συνέχεια). — 'Η ώρα είνε έντεκα... 'Εξο φρσσαι δυνατός άνεμος. Οί λίκου καί τ' ταγκάλα οδύλιζόν... Μα τίποτε τ' έκτακτο δέν συνέβη ός τή στιγμή αιή...'

Δειπνήσαμε ήσυχα-ήσυχα, άμέως μόλις βράδυσε κα' άμπαρώσα με πόρτες καί παράθυρα.

'Ο 'Ιωνάθαν κοιμείται βαθείά, έξαντημένος άπό τήν κοίτασι... Τά κορίτσια επίσης...'

'Ο Πιστός δέν φαίνεται άνήσυχος...'

Πήρα ένα βιβλίο νά διαβάσω γιά νά περάση ή ώρα, με δέν τ' κατάφερα. 'Οπως άλλοτε στήν 'Αγγλία, τήν έποχή πούχε ένοσηφει εκεί ο Δράκουλας, σκόθιο στις σελίδες τού βιβλίου καί νομίζω πώς δύο τεράστια χέρια άπλώνοντα πίσω μου γιά νά μ' άρπάξουν!...

'Αφρησα τ' βιβλίο πάνω σ' ένα τραπέζι, πλησίασα πού κοντά στο τζάκι κα' έφριξα άρθωνα έξοτα στή φροτιά.

'Εδώ πάνω τ' κρού είνε τσεχτερό, διαπεραστικό τής νύχτες τού καλοκαιριού.

Ξάπλωσα κατόπο στήν πολυθρονα καί βυθισακα σέ σκέψεις. Σκεφτόμουν τους αγαπημένους μας φίλους τού Λονδίνου. Ούθε θα φαντάζοντα κάρ τή θέσι στήν ύποια βοισκόμαστε. Ούτε καί όμ

μάδον ποτέ τις τραγικές μας περιπέτειες, άν αφήσουμε τ' κόκαλα μας σ' άγια κα' ερημικά αυτά μέρη.

Ένώ έκανα τις σκέψεις αιτές, άκουσα τόν Πιστό νά μουγγούρη. Τό συνήζονον αυτό τ' σκυλιά όταν κοιμούνται καί δέν έδωσα σημασία στήν αρχή. Μα τ' σκυλί είχε σηκωθεί τώρα επάνω καί σφιγγούριζε στο διάδρομο άνήσυχο. Σηκώθηκα καί πλησίασα στήν πόρτα. 'Ο Πιστός είχε τή μοψη του στή βάση τής έξώπορτας, στή χαρμάνη, καί άμυζότανε. Πήγα κοντά του κρατώντας στί χέρια μου τ' όπλο μου καί τόν χείδεψα. Τ' σκυλί σήκωσε τ' κεφάλι του, με κιντάζε στί μάτια καί γαύγισε...

— Ναι καί εσήμαινε άραγε τ' γαυγισμά του αυτό;... Τι νάβλεπε νά μού μπιήση;...

'Η άπορία μου δέν κράτησε πολύ. Είδα έξαφρα τ' πόμολο τής πόρτας νά σφιγγούριζε, σάν νά προσπαθούσε κάποιος άπ' έξω ν' άνοιξη.

'Ο Πιστός άρχισε νά γαυγίσει άρδια.

Ένας δυνατός τρόμος συγκλόνησε τ' όσμα μου.

Πιούς ήτανε;...

'Ο 'Ιωνάθαν, άκούγοντας τ' γαυγίσματα τού σκύλου ξύτησε, πιδιες επάνω κα' έστρεξε στο διάδρομο.

Δύο τεράστια χέρια απλώνονται πίσω μου γιά νά μ' άρπάξουν!...

(Ακολουθεί)